

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ନାମ ରୂପର ବ୍ୟାପାର ମୁକ୍ତ ରହିବାକୁ ହେବ, କୌଣସି ଓଲଟା ଖାତା ଜମା କରିବାର ନାହିଁ, ଏକମାତ୍ର ବାବାଜୀଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିରେ ରହିବାର ଅଛି ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଭାଗ୍ୟବାନ ସନ୍ତାନମାନେ କେଉଁ ମୁଖ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ ଦ୍ଵାରା ନିଜର ଭାଗ୍ୟ ଗଢ଼ିଥା’ନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ଭାଗ୍ୟବାନ ସନ୍ତାନମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଥା’ନ୍ତି । ମନ-ବଚନ-କର୍ମରେ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟବହାର କରିଥା’ନ୍ତି, ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କର ଭାଗ୍ୟ ଜମା ହୋଇଚାଲେ । ଏହା ତୁମର ଈଶ୍ଵରୀୟ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଜୀବନ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ମାୟାଠାରୁ ହାରି ଯିବାର ନାହିଁ, ଅପାର ଖୁସିରେ ରହିବାର ଅଛି ।

ଗୀତ:- ତୁମ୍ଭେ ହୋ ମାତା-ପିତା...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ସମସ୍ତ ସନ୍ତାନମାନେ ଏବେ ମୁରଲୀ ଶୁଣୁଛନ୍ତି, ଯେଉଁ ସବୁ ସ୍ଵାଧୀନକୁ ମୁରଲୀ ଯାଉଛି, ସମସ୍ତେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଯାହାଙ୍କର ମହିମାର ଗାୟନ କରାଯାଉଛି ସେ ସାକାର ନୁହଁନ୍ତି, ତାହା ହେଲା ନିରାକାରଙ୍କର ମହିମା । ନିରାକାର, ସାକାର ଦ୍ଵାରା ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁରଲୀ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏଭଳି ମଧ୍ୟ କହିବେ, ଏବେ ଆମେ ଆତ୍ମା ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତଙ୍କରେ ଦେଖୁଛୁ! ଆତ୍ମା ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଯାହାକି ଏହି ଆଖି ଦ୍ଵାରା ଦେଖାଯାଇନଥାଏ । ଉକ୍ତିମାରଗରେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ସବୁ ଆତ୍ମା ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅଟୁ । କିନ୍ତୁ ପୁରା ରହସ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ ଯେ ଆତ୍ମା କ’ଣ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମନେପକାଇଥା’ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସିଏ କ’ଣ ? ଏକଥା ଦୁନିଆରେ କେହି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନଥିଲ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କର ନିଗ୍ରହ ରହିଛି ଯେ ଇଏ କୌଣସି ଲୌକିକ ଶିକ୍ଷକ ଅଥବା ସମ୍ବନ୍ଧୀ ନୁହଁନ୍ତି । ଯେପରି ସୃଷ୍ଟିରେ ଅନ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଅଛନ୍ତି ସେହିପରି ଏହି ବାଦା ମଧ୍ୟ ଥିଲେ । ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ମହିମା ଗାଉଥିଲ ତୁମେବେ ମାତାଗୁଡ଼ିକ ପିତା... ସେତେବେଳେ ଭାବୁଥିଲ ବୋଧ ହୁଏ ଉପରେ କେହି ଜଣେ ଅଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହାଙ୍କ ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ଅଛି । ଆଗରୁ ବହୁତ ସନ୍ଦେହର ସହିତ ଭଗବାନଙ୍କ ମହିମା ଗାନ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ଡରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ । ଏବେ ସେ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସିଛନ୍ତି । ଯିଏ ନିରାକାର ଥିଲେ ସେ ଏବେ ସାକାର ଶରୀରକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ସେ ହିଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ ସେ କ’ଣ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଗୀତାର ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ସିଏ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଆରତ୍ତା, ବାକି ବାବା ଆସି କ’ଣ କରୁଛନ୍ତି ? ଯଦିଓ ଗାଉଥିଲେ ତୁମେ ମାତା-ପିତା କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କଠାରୁ କ’ଣ ମିଳିଥାଏ ଆଉ କେବେ ମିଳିଥାଏ, ଏକଥା କିଛି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ସେମାନେ ଗୀତା ଶୁଣି ଭାବୁଥିଲେ ଯେ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ରାଜଯୋଗ ଶିଖିଥିଲେ ପୁଣି ସେ ଆସି ଶିଖାଇବେ । ସେ ମଧ୍ୟ ଧ୍ୟାନରେ ଆସୁଥିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ସେହି ମହାଭାରତ ସମୟ ତେଣୁ ନିଗ୍ରହ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ସମୟ ହୋଇଥିବ । ତେବେ ନିଗ୍ରହ ସେହି ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ରିପର୍ଟ (ପୁନରାବୃତ୍ତି) ହେବା ଦରକାର । ଦିନକୁ ଦିନ ବୁଝିବାକୁ ଲାଗିବେ ଏବଂ ଶେଷରେ ସବୁ ବୁଝିଯିବେ । ନିଗ୍ରହ ଗୀତାର ଭଗବାନ ଏବେ ହେବା ଦରକାର । ବାସ୍ତବରେ ମହାଭାରତ ଲଢ଼େଇ ମଧ୍ୟ ଏବେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି । ତେବେ ନିଗ୍ରହ ଏହି ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହେବ । ଚିତ୍ତରେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି ପାଣ୍ଡବ ପାହାଡ଼ ଉପରକୁ ଚାଲିଗଲେ । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁଥିବ, ବାସ୍ତବରେ ବିନାଶ ସମସ୍ତଙ୍କରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ । ତେବେ କୃଷ୍ଣ କେଉଁଠାରେ ଅଛନ୍ତି ? ସେମାନେ ଖୋଜି ଚାଲିବେ, ଯେବେ ତୁମଠାରୁ ଶୁଣିବେ ଯେ ଗୀତାର ଭଗବାନ କୃଷ୍ଣ ନୁହଁନ୍ତି, ଶିବ ଅଟନ୍ତି । ଏକଥା ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଦୁନିଆରେ କେହି ହେଲେ କହିବେ ନାହିଁ । ଯଦି ଏବେ ଗୀତାର ଭଗବାନ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଥିଲେ ତେବେ ଏଥିରୁ ସିଦ୍ଧ ହେଉଛି ଯେ ନିଗ୍ରହ ଭାବରେ ସେ ନରରୁ ନାରାୟଣ କରାଇଥିଲେ । ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛ ଭଗବାନ ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ସିଏ ଆମମାନଙ୍କୁ ନରରୁ ନାରାୟଣ କରୁଛନ୍ତି । ସ୍ଵର୍ଗରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ଯାହାକି ଏବେ ନାହିଁ, ନାରାୟଣ ନାହାନ୍ତି କିମ୍ବା ଦେବତାମାନେ ମଧ୍ୟ ନାହାନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର କେବଳ ଚିତ୍ତ ରହିଛି ଯେଉଁଥିରୁ ବୁଝି ହେଉଛି ଯେ ସେମାନେ ଏଠାରେ ଜନ୍ମ ନେଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଏମାନଙ୍କୁ ଆସିବାର କେତେ ବର୍ଷ ହେଲା ? ତୁମକୁ ସଠିକ୍ ଭାବେ ଜଣାଅଛି, ଆଜିଠାରୁ ଷଡ଼ଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଏହାଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଉଛି ଅନ୍ତିମ ସମୟ । ଏବେ ଲଢ଼େଇ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କରେ ଉପସ୍ଥିତ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ପଢ଼ାଇବାର ଯୁକ୍ତି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ । ଚିତ୍ତ ଦ୍ଵାରା ତୁମେମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ଏକଥା ବୁଝାଇପାରିବ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ଗୀତାର ଭଗବାନ ଶିବ ନା କୃଷ୍ଣ ? ଫରକ ତ ବହୁତ ରହିଛି ନା । ସଦ୍‌ଗତି ବାତା ସ୍ଵର୍ଗରେ ସ୍ଵାପୟିତା ଅଥବା ଆଦି ସନ୍ତାନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧରମର ପୁନଃ ସ୍ଵାପନା ଶିବ ନା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କରିଥିଲେ ? ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ମାଟି କଥାର ଫଳସଲା । ଏହା ଉପରେ ହିଁ ଅଧିକ ଧ୍ୟାନ ଦେଇଥା’ନ୍ତି । ଯଦିଓ ମତାମତ ଲେଖି ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ବହୁତ ଭଲ କିନ୍ତୁ ଏହା ଦ୍ଵାରା କିଛି ଫାଇଦା ନାହିଁ । ତୁମର ଯେଉଁ ମୁଖ୍ୟ କଥା ତା ଉପରେ ଢୋର ଦେବାକୁ ହେବ । ଏଥିରେ ହିଁ ତୁମର ବିଜୟ ରହିଛି । ତୁମେ ସିଦ୍ଧ କରି କହୁଛ, ଭଗବାନ ହେଉଛନ୍ତି ଏକ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଯେଉଁମାନେ ଗୀତା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ

ଭଗବାନ ହୋଇଯିବେ । ଭଗବାନ ଏହି ରାଜଯୋଗ ଏବଂ ଜଞ୍ଜାନ ଦୃଢ଼ାରା ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରିଥିଲେ ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ପିଲାମାନଙ୍କ ଉପରେ ମାୟାର ଆକର୍ଷଣ ହେଉଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ପରମ୍ପରାନ୍ତ କେହି କରମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ପୂରାପୂର୍ଣ୍ଣ କରିନାହାନ୍ତି । ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି କରି ଶେଷରେ ତୁମେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହି ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରହିବ । କୌଣସି ଦୁଃଖର ଛାୟା ଆସିବ ନାହିଁ । ଏବେ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ପାପର ବୋଝ ବହୁତ ରହିଛି । ତାହା ଯୋଗବଳ ଦୃଢ଼ାରା ହିଁ ନଷ୍ଟ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ପୁରୁଷାର୍ଥର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଯୋଗ ଦୃଢ଼ାରା ହିଁ ପାପ କଟିବ । ଏମିତି ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିହୀନ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ନ ରହିବା କାରଣରୁ ନାମରୂପରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ହର୍ଷିତମୁଖ ହୋଇ କାହାକୁ ଜଞ୍ଜାନ ବୁଝାଇବା ମଧ୍ୟ କଷ୍ଟକର ହେଉଛି । ଆଜି କାହାକୁ ବୁଝାଇଲ, କାଲି ପୁଣି ତୁମର ଶ୍ରୀଘରୁଦ୍ୟ ହୋଇ ଖୁସି ହୁଏନାହିଁ । ତେବେ ବୁଝିଯିବା ଦରକାର ଯେ ଆମକୁ ମାୟାର ଏପରି ଆକର୍ଷଣ ହେଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ସଦାସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ବାକି କାନଦିବା, ଅଥବା ବ୍ୟସ୍ତିବ୍ୟସ୍ତ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବୁଝିଯିବା ଦରକାର ଯେ ମାୟା ଜୋତା ମାରୁଛି ସେଥିପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତି ଦୃଢ଼ାରା ବହୁତ ଖୁସି ଆସିବ । ମୁଖରୁ ତୁରନ୍ତ ଜଞ୍ଜାନଯୁକ୍ତ ବାଣୀ ବାହାରିବ । ପତିତ-ପାବନ ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୋତେ ମନେପକାଅ । କେହି ଜଣେ ହେଲେ ଏପରି ମନୁଷ୍ୟ ନାହାନ୍ତି ଯାହାଙ୍କ ପାଖରେ ରଚୟିତା ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଥିବ । ଯଦି ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇ ବାବାଙ୍କୁ ନ ଜାଣିଲ ତେବେ ଜୀବନନୁତାରୁ ମଧ୍ୟ ହୀନ ହୋଇଗଲା । ଗୀତାରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ନାମ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ସେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ କିପରି ମନେପକାଇବେ ? ଏହା ଏକ ବହୁତ ବଡ଼ ଭୁଲ୍, ଯାହା ବିଷୟରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଗୀତାର ଭଗବାନ ହେଉଛନ୍ତି ଶିବବାବା, ସେ ହିଁ ସମ୍ପଦତି ଦେଉଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି ଦାତା ଅଟନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକଥା ରହିବ ନାହିଁ । ସେମାନେ ତ' ନିଜ ନିଜର ହିସାବ-କିତାବ ତୁଳ୍ନ କରି ଘରକୁ ଚାଲିଯିବେ । ଶେଷ ସମୟରେ ଅଳ୍ପ ପରିଚୟ ମିଳିଲେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଧର୍ମକୁ ଯିବେ । ତୁମକୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ଦେବତା ଥିଲ ଏବେ ପୁଣି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇଲେ ତୁମେ ଦେବୀଦେବତା ହୋଇଯିବ । ବିକରମ ମଧ୍ୟ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଓଲଟା-ସିଧା ଧନ୍ଦା କରୁଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ଲେଖୁଛନ୍ତି ଆଜି ଆମର ଅବସ୍ଥା ଝାଉଳିଯାଇଛି, ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇନାହିଁ । ତେବେ ଯୋଗ ନ କରିଲେ ନିଗ୍ରହ ଝାଉଳି ପଡ଼ିବ । ଏହା ହେଉଛି ମୁରଦ୍ଦାରମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ମରିପଡ଼ିଛନ୍ତି । ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଛ ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବାବାଙ୍କର ଆଦେଶ ହେଲା — ମୋତେ ମନେପକାଇଲେ ବିକରମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏହି ଶରୀର ପୁରୁଣା ତମୋପରଧାନ ଅଟେ, ତେଣୁ ଶେଷ ପରମ୍ପରାନ୍ତ କିଛି ନା କିଛି ହୋଇ ଚାଲିବ । ଯେପରମ୍ପରାନ୍ତ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହି କରମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ନ ପାଇଛ, ସେପରମ୍ପରାନ୍ତ ମାୟା ହଲଚଲ୍ କରୁଥିବ, କାହାକୁ ହେଲେ ବି ଛାଡ଼ିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ନିଜକୁ ଯାନ୍ତ୍ର କରିବା ଦରକାର ଯେ ମାୟା କିପରି ଧକ୍କା ଖୁଆଉଛି, ଭଗବାନ ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଏକଥା ଭୁଲିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଆତ୍ମା କହୁଛି — ଆମ ପ୍ରାଣଠାରୁ ପରିଷ୍ଟ ହେଉଛନ୍ତି ବାବା । ଏପରି ବାବାଙ୍କୁ ପୁଣି ତୁମେ ଭୁଲିଯାଉଛ କାହିଁକି! ବାବା ଧନ ଦେଉଛନ୍ତି, ଦାନ କରିବା ପାଇଁ । ପ୍ରଦରଶନୀ ମେଳାରେ ତୁମେ ବହୁତଙ୍କୁ ସେ ଜଞ୍ଜାନ ଧନ ଦାନ କରିପାରିବ । ନିଜେ ହିଁ ସଉକର ସହିତ ଦୌଡ଼ିବା ଉଚିତ୍ । ଏବେ ବାବାଙ୍କୁ ସାବଧାନ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି, ଯାଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଅ । ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ନିଜେ ଭଲ ବୁଝିଯିବା ଦରକାର । ଯଦି ଦେହ-ଅଭିମାନ ଥିବ ତେବେ କାହାକୁ ତୀର ଲାଗିବ ନାହିଁ । ଅନେକ ପ୍ରକାରର ତରବାରୀ ଅଛି । ତୁମର ଯୋଗବଳର ତରବାରୀ (ଖଣ୍ଡା) ମଧ୍ୟ ବହୁତ ତୀକ୍ଷଣ ହେବା ଦରକାର, ସେବାର ଭଲ୍ଲାସ ମଧ୍ୟ ଥିବା ଦରକାର, ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବି । ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାର ଏପରି ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଯିବା ଦରକାର ଯେପରି ଶେଷ ସମୟରେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାର ସମ୍ପ୍ରତି ନ ଆସୁ, ତେବେ ଯାଇ ତୁମେ ରାଜତନ୍ତ୍ରର ପଦ ପାଇବ । ଶେଷ ସମୟରେ ଅଳ୍ପ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବା ଏବଂ ନାରାୟଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସମରଣ କରିବା ଦରକାର । ବାବା ଏବଂ ବର୍ଷାକୁ ହିଁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ମାୟା ମଧ୍ୟ କମ୍ ନୁହେଁ । ଅନେକ ପିଲା କଷ୍ଟରା ରହିଯାଉଛନ୍ତି । କାହାର ନାମ ରୂପରେ ଫସିଗଲେ ଓଲଟା କରମର ଖାତା ଜମା ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ଚିଠି ଲେଖିଥା'ନ୍ତି । ଦେହଧାରୀଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରୀତି ହୋଇଗଲେ ଓଲଟା କରମର ଖାତା ହୋଇଯାଏ । ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ସମାଚାର ଆସୁଛି । ଓଲଟା-ସିଧା କରମ କରି ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଏସବୁ ହୋଇଗଲା । ଆରେ, ଖାତା ଓଲଟା ହୋଇଗଲା ନା! ଏହି ଶରୀର ହେଉଛି ବିକାରୀ, ତାକୁ ତୁମେ କାହିଁକି ମନେପକାଉଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେପକାଅ ତେବେ ତୁମେମାନେ ସଦା ସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ରହିବ । ଆଜି ଖୁସିରେ ଅଛନ୍ତି, କାଲି ପୁଣି ମୁରଦ୍ଦାର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏହିପରି ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନନ୍ତର ନାମ-ରୂପ ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ଆସୁଛନ୍ତି ନା । ସ୍ୱର୍ଗରେ ନାମ-ରୂପ ବେମାରୀ ରହିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ମୋହଜିତ୍ କୁଟୁମ୍ବ ହେବ । ଜାଣିଥା'ନ୍ତି ଆମେ ଆତ୍ମା, ଶରୀର ନୁହେଁ । ତାହା ହେଉଛି ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ । ଏହା ହେଉଛି ଦେହ-ଅଭିମାନୀମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ଦୃଢ଼ାରା ବହୁତ ମିଠା ଶୀତଳ ହୋଇଯିବ କିନ୍ତୁ ଏପରି ବହୁତ କମ୍ ଅଛନ୍ତି । ବାବା ଏପରି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଉଛନ୍ତି ଯେପରି ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପ୍ରତି ଭୁଲି ନହୁଏ । ବାବା ଆଦେଶ କରୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେପକାଅ, ଚାର୍ଚ୍ଚ ରଖ । କିନ୍ତୁ ମାୟା ଚାର୍ଚ୍ଚ ମଧ୍ୟ ରଖିବାକୁ ଦେଉ ନାହିଁ । ତେବେ ଏପରି ମିଠା ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ମନେପକାଇବା ଦରକାର । ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ପତିତଙ୍କର ପତି, ବାପାଙ୍କର ବାପା । ତେବେ ନିଜେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ସମାନ କରିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ, ଏଥିରେ ବହୁତ ଆଗ୍ରହ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସେବାଧାରୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବାବା ଚାକିରୀ ମଧ୍ୟ ଛଡ଼ାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ପରିସ୍ଥିତି ଦେଖି କହିଥା'ନ୍ତି ଏବେ ଏହି ଧନ୍ଦାରେ ଲାଗିଯାଅ । ତୁମମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ୟ ତ ସମମୁଖରେ ରହିଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଚିତ୍ର ଆଗରେ ବସିଥା'ନ୍ତି ନା । ତୁମକୁ କେବଳ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ପରମାତ୍ମା ବାବାଙ୍କୁ

ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ବିଚିତ୍ର ହୋଇ ବିଚିତ୍ର ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏହି କଥାରେ ହିଁ ମୋହନତ ରହିଛି । ବିଶ୍ରାମ ମାଲିକ ହେବା, କୌଣସି ମାଉସୀ ଘର କଥା ନୁହେଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ବିଶ୍ରାମ ମାଲିକ ହେଉନାହିଁ, ତୁମକୁ କରାଉଛି । କେତେ ମୁଣ୍ଡ ପିଟିବାକୁ ପଡୁଛି । ସୁପୁତ୍ରମାନଙ୍କର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଚିନ୍ତା ରହିଥାଏ, ଛୁଟି ନେଇ ମଧ୍ୟ ସେବାରେ ଲାଗିଯିବା ଉଚିତ୍ । କେତେକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ବନ୍ଧନ ଏବଂ ମୋହ ମଧ୍ୟ ରହୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମର ସବୁ ରୋଗ ବାହାରକୁ ବାହାରିବ, ତୁମେ ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେପକାଇବ । ମାୟା ତୁମକୁ ହଟାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି । ଯୋଗ ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ, ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର ଉଠାନ ମିଳିଲା, ବାକି ଆଉ କ'ଣ ଦରକାର । ଭାଗ୍ୟବାନ ସନ୍ତାନମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି, ମନ-ବଚନ-କର୍ମରେ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଉ ନାହାନ୍ତି, ଶୀତଳ ହୋଇ ଚାଲୁଥିବାରୁ ଭାଗ୍ୟ ବଢି ବଢି ଚାଲିଛି । ଯଦି ଉଠାନ କେହି ବୁଝୁ ନାହାନ୍ତି ତେବେ ବୁଝାଯାଉଛି ଏହାଟକ ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ । ଯାହାଟକ ଭାଗ୍ୟରେ ଅଛି ସେ ଭଲ ଭାବରେ ଶୁଣୁଛନ୍ତି । ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ନା — କ'ଣ, କ'ଣ କରୁଥିଲେ । ଏବେ ଜଣା ପଡୁଛି, ଯାହା କିଛି କରିଛ ତାହା ଦ୍ୱାରା କେବଳ ଦୁର୍ଗତି ହିଁ ହୋଇଛି । ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେପକାଇଲେ ସଦଗତି ପାଇବ । ତେବେ ବହୁତ ମୁସ୍କିଲରେ କେହି ଘଣ୍ଟାଏ, ଅଧଘଣ୍ଟା ଯୋଗ କରୁଥିବେ । ନଚେତ୍ ଭୁଲାଇବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଅଧାକଲ୍ୟ ହେବ ଏଣେ ତେଣେ ଘୁରିବୁଲିଲ ଏବେ ବାବା ମିଳିଛନ୍ତି, ତୁମର ଏହା ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଜୀବନ ଅଟେ ତେଣୁ ଖୁସିରେ ରହିବା ଦରକାର ନା । କିନ୍ତୁ ବାବାଟଙ୍କୁ ବାରମ୍ବାର ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ହେଉଛ କର୍ମଯୋଗୀ । ଧନ୍ଦା ଆଦି ତ' ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଦ ମଧ୍ୟ କମ୍ କରିବା ଭଲ । ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ରୋକଗାର ଜମା ହେବ ଏବଂ ଖୁସି ମଧ୍ୟ ରହିବ । ତେଣୁ ଯୋଗରେ ବସିବା ନିହାତି ଜରୁରୀ । ଦିନରେ ଫୁରସତ ମିଳୁନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ରାତ୍ରିରେ ସମସ୍ତ ବାହାର କରିବା ଉଚିତ୍ । ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଲେ ବହୁତ ଖୁସି ମଧ୍ୟ ରହିବ । ଯଦି କାହାର ବନ୍ଧନ ମଧ୍ୟ ଥିବ ତେବେ ମଧ୍ୟ କହିପାରିବ ଯେ, ଆମକୁ ବାବାଟଙ୍କଠାରୁ ବରଷା ନେବାକୁ ହେବ, ଏଥିରେ କେହି ଅଟକାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । କେବଳ ଗଭରଣ୍ଡମେଣ୍ଟକୁ ଯାଇ ବୁଝାଅ ଯେ ବିନାଶ ସମ୍ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଥିବ, ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେପକାଇଲେ ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ । ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ ସେଥିପାଇଁ ପବିତ୍ର ହେଉଛୁ । କିନ୍ତୁ ଏକଥା ସେହିମାନେ କହିବେ ଯାହାର ଉଠାନର ମସ୍ତି ଥିବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଏଠାକୁ ଆସି ଦେହଧାରୀମାନଙ୍କୁ ମନେପକାଉଥିବ । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସି ଲଢେଇ-ଝଗଡ଼ା କରିବା, ଏହା ଯେପରିକି କରୋଧର ଭୂତ ହୋଇଗଲା । ବାବାଟଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି କରୋଧୀମାନଙ୍କ ଉପରେ ପଡେ ନାହିଁ । ବାବା ସେବାଧାରୀମାନଙ୍କୁ ସ୍ନେହ କରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମମାନଙ୍କଠାରେ ଦେହ-ଅଭିମାନର ଚଳଣି ଦେଖାଯାଉଛି । ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେପକାଇଲେ ଗୁଲଗୁଲ ହେବ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ମୂଳକଥା । ପରସ୍ପରକୁ ଦେଖି ମଧ୍ୟ ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ହାତଭଙ୍ଗା ସେବା କରିବା ଉଚିତ୍ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କ୍ଷୀରଖଣ୍ଡ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଲୁଣପାଣି ହେବା ଅନୁଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧି ନଥିବା କାରଣରୁ ପରସ୍ପରକୁ ଘୃଣା, ବାବାଟଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଘୃଣା କରୁଛନ୍ତି । ଏଭଳି ପିଲା କେଉଁ ପଦ ପାଇବେ! ତୁମକୁ ସାକ୍ଷାତକାର ହେବ, ସେସମୟରେ ସେମାନଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଆସିବ — ଆମେ ଏହି ଭୁଲ୍ କରିଛୁ । ବାବା ପୁଣି କହିଦେଉଛନ୍ତି ଭାଗ୍ୟରେ ନଥିଲେ କ'ଣ କରିପାରିବ । ଆରକ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ନିର୍ବନ୍ଧନ ଜୀବନ ଯାପନ କରିବା ପାଇଁ ଉଠାନର ନିଶା ଚଢ଼ି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ଚାଲି ଚଳନ ନ ରହୁ । ପରସ୍ପର ଭିତରେ ସମ୍ବନ୍ଧର ଡିକେଟା ଲୁଣପାଣି ରଖିବାର ସଂସ୍କାର ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯଦି ଦେହଧାରୀଟକ ସହିତ ସ୍ନେହ ରହିବ ତେବେ ବନ୍ଧନଯୁକ୍ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

(୨) କର୍ମଯୋଗୀ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ, ଯୋଗରେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବସିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବହୁତ ମିଠା ଏବଂ ଶୀତଳ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡିବ । ସେବାରେ ହାତଭଙ୍ଗା ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଏକନାମୀ ଏବଂ ଇକୋନାମୀ ଅର୍ଥାତ୍ ମିତବ୍ୟସ୍ଥିତାର ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ହଲ୍‌ଚଲ୍ ପରିସ୍ଥିତିରେ ମଧ୍ୟ ଅଚଳ, ଅଟଳ ହୁଅ ।

ସମସ୍ତ ଅନୁସାରେ ଅଶାନ୍ତି ଏବଂ ହଲ୍‌ଚଲ୍‌ର ବାତାବରଣ ବଢି ବଢି ଚାଲିଛି, ଏହିଭଳି ସମୟରେ ଅଚଳ ଅଟଳ ରହିବା ପାଇଁ ବୁଦ୍ଧିର ଲାଜନ୍ କଲିଅର ଦରକାର ଅର୍ଥାତ୍ ବୁଦ୍ଧିର ମାର୍ଗ ପରିଷ୍କାର ରହିବା ଦରକାର । ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତ ଅନୁସାରେ ଚିତ୍ତଶୁ ଏବଂ କ୍ଷାତିଶୁ ପାଞ୍ଚାର ଅର୍ଥାତ୍ ଈଶ୍ୱରୀୟ ପ୍ରେରଣାକୁ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ଅନୁଭବ କରିବା ଏବଂ ଗୁରୁହଣ କରିବାର ଶକ୍ତି ଆବଶ୍ୟକ । ଏହାକୁ ବଢାଇବା ପାଇଁ ଏକନାମୀ ଏବଂ ଇକୋନାମୀ କରୁଥିବା ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ହୁଅ କାହିଁକିନା ଏକନାମୀ ଏବଂ ଇକୋନାମୀ କରୁଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିର ଲାଜନ୍ କଲିଅର ଥିବା କାରଣରୁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ସହଜରେ ଗ୍ରହଣ କରି ହଲ୍‌ଚଲ୍ ପରିସ୍ଥିତିରେ ମଧ୍ୟ ଅଚଳ ଅଟଳ ରହିଥାନ୍ତି ।

ସଂଲୋଚନା:- ପ୍ରଥମେ ସ୍ଥିତି ବା ସୂଚକ କାମନାକୁ ଉତ୍ସାହ କର ତେବେ ଯାଇ କୌଣସି କଥାକୁ ସାମ୍ନା କରିପାରିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***